

РЕШЕНИЕ

№ 13946

гр. София, 14.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 139 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **БЕТИНА Б. БОШНАКОВА**

при участието на секретаря **ДОРОТЕЯ ЦВ. КОЛЕВА**
като разглежда докладваното от **БЕТИНА Б. БОШНАКОВА** Гражданско дело
№ 20231110119729 по описа за 2023 година

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба по чл. 8, т. 1 ЗЗДН от М. Т. Д. срещу Б. С. М. – лице, което се явява неин съпруг и от което има деца, при твърдения, че на 12.04.2023 г. около 11:30 – 12:00 часа в жилището на ответника, находящо се в гр. *****, започнал да я обижда, нанесъл ѝ няколко удара с юмрук в областта на лицето, ритал я, скубел я, като тези действия продължили и на етажната площадка пред асансьора. Моли се за издаване на заповед за защита от домашно насилие.

Ответникът Б. С. оспорва изложените в молбата твърдения. От своя страна, твърди, че молителката сама отишла в жилището му и докато той спи, започнала да му нанася удари, да го блъска и хапе, в резултат на което получил силно кръвотечение от носа, оток на носа, кръвонасядания под окото, както и синини по тялото. Поддържа, че не е отвърнал на упражненото спрямо него насилие. Твърди, че след издаване на заповедта за незабавна защита по искане на молителката страните са се виждали. Прави искане първата инстанция да отмени издадената заповед за незабавна защита.

Съдът, след като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилото на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съгласно легалната дефиниция на понятието „домашно насилие“, установена в разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН /в редакция преди изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г./, това е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудително ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство.

По делото не е спорно, а и от събраните гласни доказателствени средства се

установява, че страните са съпрузи и от брака имат родени две малолетни деца, поради което ответникът безспорно попада сред лицата, срещу които може да се търси защита – чл. 3, т. 1 и 3 ЗЗДН. Описаните в молбата актове представляват домашно насилие по смисъла на чл. 2 ЗЗДН, тъй като е налице твърдение за осъществено от ответника спрямо молителката физическо насилие. Молбата е депозирана в едномесечния преклузивен срок /съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЗДН в редакция до изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.08.2023 г./, отправена е до съответния родово и местно компетентен съд, поради което се явява допустима.

Представена е декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, в която подробно са описани твърдените актове на насилие. Същата обаче е обявена от закона за достатъчно доказателство само когато по делото няма други събрани такива. При наличие на други доказателства по делото декларацията не се ползва с обвързваща съда доказателствена сила /чл. 13, ал. 3 ЗЗДН в редакция до изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г./, а молителката следва да проведе пълно и главно доказване на твърдените актове на насилие по време, място, начин на извършване, авторство на деянието, както и причинно-следствената връзка между деянието и настъпилите за пострадалото лице неблагоприятни последици.

По делото е прието като писмено доказателство съдебномедицинско удостоверение № V – 138/2023 г., издадено от Съдебномедицински кабинет „СЪД МЕД ЕКСПЕРТ“ ЕООД /л. 5 от делото/, видно от което след личен преглед на молителката, проведен в деня на процесното деяние, същата е получила следните травматични увреждания: подкожен хематом и оток на меките тъкани в областта на долната челюст вдясно, кръвонасядания в областта на челото, срединно и вдясно на врата, които са резултат от удари с или върху твърди тъпи предмети и тангенциалното действие на такива и биха могли да бъдат получени по начин и време, както съобщава освидетелстваното лице.

Извън доказателствената съвкупност, въз основа на която съдът формира своите фактически констатации и правни изводи, остава приетия като доказателство по делото снимков материал, намирайки се на л. 24 – 27, тъй като е неотнормиран към предмета на доказване. Нито снимката на лице от мъжки пол, нито екранните снимки (скрийншот) на изявления на молителката от профила ѝ в платформата „Фейсбук“, възпроизвеждат факт от значение за делото или от тях могат да се направят доказателствени изводи за такъв факт.

В хода на съдебното дирене са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите В. М. /майка на ответника/, О.С. /съседка на молителката/ и Б. Х.-Г. /приятелка на молителката/. На първо място, следва да се отбележи, че преценката относно доказателствената стойност на всяко гласно доказателствено средство е обусловена от анализа на неговото съдържание от гледна точка на пълнота, последователност и вътрешна логика, а също така дали то се подкрепя и кореспондира с данните за релевантните обстоятелства от другите материали по делото. Обстоятелството, че свидетел и страна по делото са роднини само по себе си не обосновава автоматичен, а още по-малко несъмнен извод, че депозираните показания са негодни за установяване на фактите по делото и на взаимовръзките между тях, но обуславя необходимост за съда да подходи със засилена критичност при оценката на достоверността на тези показания, като има предвид възможната заинтересованост на свидетеля.

Преценени по реда на чл. 172 ГПК, съдът не кредитира показанията на свидетелката М.. Твърденията на последната, че нападението е било иницирано от молителката, а ответникът не е извършил никакви действия, изразяващи се във физическа саморазправа (*“...но той не я ритал, нито нищо“*, *„Синът ми не отвърна на нападението по никакъв начин...“*), се опровергават както от показанията на останалите свидетели, които лично и непосредствено са възприели следите от упражненото от ответника спрямо молителката физическо насилие, така и от обсъденото по-горе писмено доказателство, от което се установяват последиците от извършеното деяние, а именно причинените на молителката

телесни увреждания. Макар да се явява единственият пряк свидетел на случилото се на 12.04.2023 г., показанията на свидетелката М. не кореспондират с останалите доказателствени източници, поради което съдът не им дава вяра и не ги ползва при формиране на своите изводи за фактите и за правото.

На следващо място, от показанията на свидетелките О. С. и Б. Х.-Г. се установяват по безспорен начин времето и мястото на процесното деяние, както и авторството в лицето на ответника. Свидетелките С. и Х.-Г. дават пълна и конкретна информация за повода молителката да отиде в дома на ответника, за начина на извършване на акта на физическо насилие – чрез нанасяне на удари със свита в юмрук ръка в областта на лицето на пострадалата, както и чрез скубане и ритане. В съдържателен план показанията им са еднопосочни относно наличието на следи от насилие по лицето на молителката (свидетелката Спиридонова:“ *дясната страна на лицето беше подуто и червена, а долната устна беше сцепена*“, свидетелката Х.-Г.: „*Мира.. беше със зачервена дясна буза, беше със разцепена устна*“). Съдът счита, че обсъжданите показания са непротиворечиви, логични и последователни. Ето защо за съдебния състав не възниква съмнение, че са депозираните обективно, безпристрастно и добросъвестно, поради което им се доверява за установяване на релевантните за предмета на делото обстоятелства. Действително свидетелките С. и Х.-Г. не са очевидци на самото деяние. Безспорно техните показания възпроизвеждат косвено по своя характер доказателство, доколкото нито един от двете не е възприела лично и непосредствено осъществяването на неправомерния физически контакт между молителката и ответника. От друга страна, обстоятелствата от предмета на делото могат да бъдат установявани чрез всички обективно съществуващи доказателства - както преки, така и косвени. В този смисъл от съществено значение в процесния случай е обстоятелството, че по делото са събрани достатъчно кореспондиращи помежду си доказателствени източници, при съвкупния анализ на които може да се изведе обоснован и категоричен извод за авторството и факта на осъществяване на деянието.

Не могат да бъдат споделени доводите на ответника, че не молителката, а той е станал жертва на физическо насилие от нейна страна. На първо място, следва да се отбележи, че ответникът е разполагал с възможност в срока по чл. 10 ЗЗДН да инициира производство за съдебна защита от домашно насилие за себе си, но по делото нито се твърди, нито са представени доказателства, че е сторил това. Второ, по делото не е установено по безспорен начин датата на създаване на снимката, намираща се на л. 24. На следващо място, съдът не даде вяра на показанията на свидетелката М., в т. ч. и относно твърденията, че ответникът се е опитал само „да изтласка“ молителката от апартамента, тъй като посоченото гласно доказателствено средство се явява изолирано на фона на останалата доказателствена съвкупност, като следва отново да се подчертае, че приетата по делото медицинска документация подкрепя и кореспондира с описания от молителката механизъм на причиняване на установените по делото телесни увреждания. Ето защо съдът счита, че се касае за защитна версия, с която ответникът цели да оправдае собственото си неправомерно поведение.

С оглед изложените съображения съдът намира, че подадената молба е основателна, поради което трябва да бъде издадена заповед за защита от домашно насилие. При индивидуализация на мерките по чл. 5 ЗЗДН съдът не е обвързан от искането на молителя или становището на ответника, а следва да наложи по своя преценка една или повече защитни мерки (чл. 16, ал. 1 ЗЗДН). Съдът намира, че в случая подходящи се явяват мерките по чл. 5, ал. 1, т. 1 и т. 3 ЗЗДН, като забраната на ответника да доближава молителката следва да бъде на разстояние не по-малко от 100 метра и за срок от 12 месеца, считано от датата на издаване на заповедта за защита. Неизпълнението на заповедта за защита ще

доведе до прилагането на предвидените в чл. 21, ал. 3 ЗЗДН /в редакция *преди* изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г./ последици. При определяне на мерките съдът отчете тежестта на актовете на домашно насилие, данните по делото, че случилото се на процесната дата не е изолирано и инцидентно явление, както и обстоятелството, че страните живеят в отделни апартаменти, но разположени в жилищни блокове на близко разстояние.

Съгласно чл. 5, ал. 4 ЗЗДН /в редакция *преди* изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г./ при уважаване на молбата за защита съдът е длъжен да наложи на извършителя на домашното насилие глоба в размер от 200 лева до 1 000 лв. Съдът, като съобрази извършеното от ответника домашно насилие и настъпилите последици от деянието, счита, че на ответника следва да бъде наложена глоба в размер на 400,00 лева.

По разноските:

С оглед изхода на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда държавна такса в размер на **25,00** лева (*вж. т. 22 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС*). Право на разноски има и молителката, която своевременно е заявила претенцията си такива да ѝ бъдат присъдени. Съгласно практиката на ВКС за основателността на искането е необходимо страната да е представила пред съда пълномощно и документ, удостоверяващ действителното плащане на адвокатското възнаграждение (*вж. Определение № 49 от 16.01.2021 г. на ВКС по гр. Д. № 1028/2011 г., III г. о., ГК, т. 1 от ТР № 6/2012 г. от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС*), каквито в настоящия случай са налични по делото (пълномощно - л. 34 от делото; договор за правна защита и съдействие, в който се съдържат данни за размера на уговорения адвокатски хонорар и начина на неговото плащане – в брой, поради което самият договор има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение – гърба на л. 34 от делото). Ето защо съдът намира искането на молителката за основателно, поради което следва да се произнесе по направеното от насрещната страна възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от Наредба № 1 от 09.08.2004 г. минималният размер на адвокатското възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства по Закона за домашното насилие възлиза на 600,00 лева, до която сума с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото, както и предвид сложността и обема на предоставената адвокатска услуга, следва да бъде намален адвокатски хонорар на процесуалния представител на молителката.

По действието на заповедта за незабавна защита:

Съгласно разпоредбата на чл. 19 ЗЗДН /в редакция *преди* изм. и доп. с ДВ, бр. 66 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г./ заповедта за незабавна защита има действие до издаването на заповед за защита или на отказа на съда, каквато в случая съдът е приел, че следва да бъде издадена, поради което заповедта за незабавна защита от 19.04.2023 г. следва да бъде изрично отменена.

Така мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за загубила действие заповед за незабавна защита № 125/19.04.2023 г., издадена по гр. дело № 19729/2023 г. по описа на СРС, 139 състав, на основание чл. 19 ЗЗДН, и я **ОТМЕНЯ** на основание чл. 253 ГПК.

ИЗДАВА ЗАПОВЕД ЗА ЗАЩИТА на основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН срещу Б. С. М.,

ЕГН: *****, като **НАЛАГА** следните **МЕРКИ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДОМАШНО НАСИЛИЕ**:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН Б. С. М., ЕГН: ***** **ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА** от актове на домашно насилие по отношение на М. Т. Д., ЕГН: *****.

ЗАБРАНЯВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 ЗЗДН Б. С. М., ЕГН: ***** **ДА ПРИБЛИЖАВА** на по-малко от 100 метра М. Т. Д., ЕГН: *****, както и обитаваното от нея жилище, находящо се в гр. *****, както и местоработата на пострадалото лице – *****, находящо се в *****, **за срок от 12 месеца**.

ПРЕДУПРЕЖДАВА Б. С. М., ЕГН: *****, че неизпълнението на настоящата заповед представлява престъпление по чл. 296, ал. 1 НК, като при нарушение на заповедта полицейският орган е длъжен да го задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

НАЛАГА на основание чл. 5, ал. 5 ЗЗДН Б. С. М., ЕГН: ***** глоба в размер на 400,00 лева.

ОСЪЖДА Б. С. М., ЕГН: ***** да заплати на М. Т. Д., ЕГН: ***** на основание чл. 11, ал. 2, предл. второ ЗЗДН сумата в размер на 600,00 лева, представляваща разноси по делото – за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Б. С. М., ЕГН: ***** да заплати по сметка на СРС на основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН държавна такса в размер на 25,00 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в седемдневен срок от връчването му на страните (чл. 17, ал. 1 ЗЗДН), като издадената заповед подлежи на незабавно изпълнение (чл. 20 ЗЗДН).

Препис от решението да се изпрати на полицейските управления по адрес на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____